

## I tanmateix escrivim, i tanmateix estimem

2006-05-12 12:00:00



Montserrat Abelló

*Memòria de tu i de mi*

Editorial Denes, Paiporta, 2006

La nostra primera obligació, en referir-nos a aquests poemes, ha de ser la de consignar un plaer: el de llegir –entre tant de debutant obtús i tanta joventut octogenària– aquesta adolescent de vuitanta-vuit anys i de poesia lluminosa. Una veu poètica que ens parla de dos moments vitals objectivament negatius, tractats

–tanmateix– des d'un punt de vista extraordinàriament positiu, i amb el lector com a destinatari –*Aquest desig intens / de voler ser prop vostre*; afirmació que, com sabem massa bé, no és cap redundància. Així, a la primera part –"Enllà de tot somni"–, trobem l'assumpció de la maduresa com un moment vital que es va despullant de motius, en què la personalitat es desdibuixa en l'absència de rumb i en la pèrdua de referents directes; però també l'ansia de vida i el desig immutable, perenne, que no pot –ni vol– ocultar. A la segona part –"Records dins l'ombra"– hi ha la mort del company sentimental de tota una vida, i la desaparició de l'amor que en semblaria la conseqüència; però s'hi parla d'amor i de presència com d'elements que allunyen qualsevol ensopiment i que fan possible de pensar en termes de futur.

Totes dues parts, doncs, com a conseqüència de l'ordenació de poemes que hi ha fet l'autora, mostren una evolució semblant. En la primera, per exemple: des de la desorientació que provoca assumir el fet d'haver arribat a un punt després del qual, potser, no queda més camí, i a partir del qual el millor aprenentatge és el de –lentament– començar a desaprendre's, fins al desig insubornable de viure i d'exhaurir cada segon, sense tristesa ni recança. No és casual, doncs, que aquesta primera part acabe amb el poema "Plaer de viure", amb Epicur a la ment i a l'ànim: *I, en no esperar / ja res d'un més enllà, / no tenir por de la vida / ni de la mort*. La segona part, s'inicia amb una pregunta ben explícita: *¿Quan falta l'amor / què ens queda, / de què parlarem, / on ens duran / els nostres passos?*. Novament, doncs, la desorientació davant d'un fet dolorós i inapel·lable; però ben aviat, aquella aparent pèrdua esdevé el motiu de l'abandonament de la tristesa, de treure el vel i de tornar a ser ella mateixa. És l'amor –un amor aparentment *in absentia*– l'agent d'aquesta actitud; i la passió, l'antídot de la por. I, com en tot el poemari, la vitalitat i el desig de viure, fins a l'última estrofa de l'últim poema: *I visc amb força / cada cop més, / el do de ser / sense recança*.